

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA Marija. — Pobožen mesečen list.

Vrežuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena Marijinoga lista je: I. V državi na skupni naslov 10 Din. i 2 Din. poštne za kalendar, skupno 12 Din, na leto. Na skupni naslov more hoditi najmenje 10 komadov. Za teh 12 Din. dobijo naročniki Marijin list i kalendar Srca Jezušovoga z prilogov „Priprava na srečno smrt.“ Naročnina se mora poslati do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej. Jako veliko dobroto nam pa skažejo naročniki, če plačajo naprej koliko le morejo. Smejo pa naročnino plačuvati na mesece, to je vsaki mesec naprej en dinar.

Na posamezni naslov je cena Marijinoga lista v državi 15 Din. na leto. Za to naročnino dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Plačati se mora do konca januara cela naročnina, ali pa mesečno 1 Din. 25 p. naprej.

II. Za vse države Evrope 25 Din. na leto. Za to ceno dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Plačati se pa mora Marijin list do konca januara ali mesečno naprej po dva dinara, zadnji mesec tri dinare.

Cena Marijinoga lista za države Evrope z Novinami vred je 100 Din. na leto. Naročnina se more do konca januara naprej plačati ali pa 8-50 Din. vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

III. Za države zvñn Evrope, kak v Ameriko, Australijo itd. je naročnina na leto 40 D. Za to ceno dobijo naročniki Marijinoga lista tudi kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Ki ma z Marijinim listom naročene tudi Novine, plača za oboje na leto dva dolara ali 112 Din. v državaj zvñn Evrope. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v „Seraphinskom društvi“ i vsaki tjeđen edna sv. meša doma. Te sv. meše se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezúšekove Trezike po 5 Din; 3. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov; 4. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Dari.

I.

Na „Dom sv. Frančiška v Črensovcih“ so v Din. darivali sledeči: Pokojni Bogdan Jožef, Žilki, za večni mir svoje duše 30, N. N. Žetinci 40, Gumilar Aleksander i žena Emilija, Vidonci, v zahvalo, ka je de te brez operacije ozdravelo 120, Plej Kata nabrala v Črensovcih i se pro si za dež 44-25, Ütroša Bara nabrala na Gornjoj Bistrici v isti namen 24, Plej Magda z G. Bistrice pa 30, Kohek Matjaš Sr. Bistrica, v zahvalo, ka stvar ostala 10, trava na dobljenom travniiki 90, N. Beltinci, v zahvalo, ka stvar ozdravila 5, Žerdin Marija Hotiza, v zahvalo za blagoslov pri živini 10, Zadravec Andraš Lipa, v zahvalo za srečno odajo 10, Tomec Bara Li pa 10, N. N. družina, Beltinci, v zahvalo za posluhnjeno molitev i kak prošnjo za zdravje živine 50 Din: — Oča sirot püvrni vsem obilno. ODBOR.

Na „Marijin fond“ so darovali v Din. sledeči: Stanko Martin, Trnje 5, Meško Martin č. kanonik, Kapela 55, Kohek Matjaš, Srednja Bistrica 10 Din. — Marija povrni vsem obilno! — VREDNIR.

Ka je „Marijin fond“?

Lani, kda smo se z največjim veseljem srca zahvalili Blaženi De-vici Mariji, dobroj nebeskoj Materi, ka smo mogli slovesno obhajati 25 letnico njenoga lista „Marijinoga Lista, smo se odločili, ka bomo njej na čast Marijin List gadržali i ga vsikdar izdaval. Časi so pa jako slabi. Naj nam bo zato omogočeno dobroj nebeskoj Materi na radost svoj namen dovršiti, smo se odločili, da bomo od našega dobrega ljudstva *skoz deset let pobirali letno eden dinar* za gorzdržanje Marijinoga Lista. Te pe-něz, ka se nabere, se ne bo trošo, nego iz njegovoga interesa de se pod-pirac Marijin List, ka de mogo živeti se razvijati i našemi narodi biti na hasek. To šumo penez, ka se bo nabrala, smo nazvali „Marijin fond“, to je za Marijo nabrani penez, zato ka je njegov namen dobroj Materi ne-beskoj pomagati po širjenji njene časti. Milijone majo nabrane njeni sov-ražniki, ki jo žalijo! Mejmo mi tudi bar teliko nabranoga, keliko nam na-še siromaštvo dovoli, ka mo se mogli boriti proti njenim sovražnikom. To je pomen „Marijinoga fonda.“ Skoz deset let letno eden dinar v desetij le-taj 10 Din. To malenkost prosimo od tistih, ki ljubijo Marijo.

Kda se nabira na „Marijin fond“?

Na „Marijin fond“ se nabira vsako leto na Velko mešo, i osem dni po tom svetki, to je v osmini Velke meše. Ki pa te dni ne bi bio prili-čen dati svojega dinarčka Mariji na čast, ga lahko kdakoli čez leto poklo-ni, ali pa da šterokoli leto skupno 10 Din. Samoobsebi se razmi, ka ki ma i lahko da, sme dati več tudi. Ve Mariji dati, je nikdar ne preveč.

Pa majo ti darl na „Marijin fond“ kakši hasek?

Majo troji veliki hasek. 1. Marija postane dužnica tistomi, ki njeno čast razširja. Plača pa Marija, kak obrača Maticerkev sv. Dūha reči na njo etak: „*Ki mene razsvetijo, dobijo večno življenje*“. (Eccli 24 - 31.) „*Sre-čen je človek, ki me posluša i dnevno čuva pri mojih dveraj*. (Pril. 8-34.) „*Ki v meni opravlja svoja dela, dosegne vekvečni žitek*.“ (Eccli. 24.) „*Pri-ment so vse milošče za življenje i jakost. Pridite vsi k meni*.“ (Eccli. 24.) Tak plačuje Marija. Letni dinarček bo razširjao Marijino čast i ona ti bo za njega plačovala z večnim žitkom po smrti, v tom življenji ti pa da za njega doseglo potrebne milošče i jakosti. 2. Drugi hasek toga maloga dara so vsakoletne svete meše, štere se opravljajo v osmini Velke meše za vse darovnike, žive i pokojne pa njihove namene to je *osem sv. meš vsako leto v teh desetih letaj, skupno osemdeset svetih meš*. 3. Tretji hasek je pa neizmerno veselje duše, ka je smela tudi ona stopiti s svojim malim darom v vrsto tistih Marijinih vojakov, ki branijo njeno čast i jo bodo do konca sveta. O nas že davno nede, živo pa bo Marijin List i glas Marijino slavo pa brano njeno čast do konca sveta v ednoj ali drugoj formi i pri vsem tom bomo mi tudi poleg do konca sveta po svojem dari. Kak je Bog po Mariji prišo na svet i ga rešo pogubljenja, ravno tak bo nad vno-gimi zablodami srca i pameti proti konci sveta zmagao tudi po Mariji. I

v toj velikoj božoj zmagi smo vsi deležni, ki smo podpirali Marijin List z dinarskim darom na leto skoz deset let i šteroga smo poklonili za Marijin fond.

Na Velko mešo se začnejo sv. meše opravljati i se bodo skoz osem dni to je do 22. aug. opravljale letos v Črensovcih za darovnike na Marijin fond.

Mladenke pridite vse v Črensovce augusta 16. Ka bo tam?

Spravišče Mariji na čast za vse mladenke Slovenske Krajine. Pred 1500 leti so krivoverniki napadnoli Marijino čast, ka prej ona ne Mati boža. Maticerkev je krivi navuk zavrгла i razglasila v Ephezi na cerkvenom spravišču, ka je Marija za istino Bogarodica. Vsi verniki so se veselili toj zmagi Marijine časti i kesno v noč spevali Mariji na čast. Posebno so se pa veselili mladenke, ka je rešena najlepšega zgleda mladenk čast. Tomi 1500 letnomi veselomi dogodki na čast se bodo tudi veselile naše mladenke. Zato pridejo v Črensovce, kde bodo meli predgo za nje mil. g. kanonik Časl, govor na spravišču po velkoj božoj službi pa g. Hohnjec Jožef, profesor, oba iz Maribora. Vsaka mladenka ki se šče vdeležiti lepe slovesnosti, naj pristopi k skupnomi sv. prečiščavanju, štero bo med ranov mešov ob 7. Zato naj se štera li more doma spove, da v Črensovcih ne bi mogle priti vse k spovedi, malo je najpre spovednikov. Svete meše se začnejo ob 5. služiti i se bodo vsako vūro do 10, kda je predga i slovesna sv. meša, štero do meli g. dekan Jerič Ivan. *Spovedavanje se začne ob 5. Pridite vrle mladenke to i onostran Mūre 16. augusta v Črensovce, ka počastite svojo sladko Mater: Devico Marijo! Shod je po velkoj meši pri cerkvi!*

Na znanje zavolo obeda mladenkam, štere se vdeležijo Marijinoga spravišča 16. augusta v Črensovcih.

Zdaj v nedelo, to je 9. augusta naj se v vsakoj vesi javijo mladenke, štere bi štele meti obed v Črensovcih i naj včas i v ponedlek javijosem, keliko ji bo, ka tak pripravimo. Ob ed da sirotišnica „Dom sv. Frančiška“ v „Našem Domi“ vsakoj, štera na sirotišnico daruje pet dinarov. Ti dari se izročijo Našemi Domi po ranoj meši ob poldevetih. *Do večera srede, to je do 12. augusta se sprejmejo prijave za obed, sledkar več ne.* Naše dekle vam ga drage vole iz lūbezni pripravijo, pridite dalešnje i se prijavite za njega. *Ob ed je po spravišču ob 1. v „Našem Domi“.* Vsaka dobi po ranoj meši izkaznico ka je darovala na sirotišnico i to more čuvati i pred obedom izročiti v „Našem Domi“. Brez te izkaznice se ne more dobiti obed.

MARIJI VNEBOVZETOJ!

V nebes višave se zglednite
verni vsi kršćeni vi
Vsi Devico počastite
spevite Njej vse stvari.

Kda vgasnolo Njej življenje
zapre blaženo oko,
vzeta v večno je veselje
na rokaj angelskih v nebo.

Oj pozdravljena Devica
Kralica širnoga sveta
Bodi nam ti pomočnica
i vodnica do neba.

M. G.

S sklenjenimi rokami . . .

Vsakši veren sin sv. Cerkve s strahom obrača svoje oči proti Rimi, gde trpijo nezmerne srčne bolečine Sv. Oča Papa, naš velki Mantrnik v obrambi najsvetejših pravic. Verjemo, ka se peklenške sile oddaleč ne bodo mogle meriti z božimi silami; verjemo, ka se vse neprijateljske moči razlijejo na trdnoj i nepremagljivoj pečini Sv. Cerkve i ka nam Sv. Očo z orožjom, lažjov, izdajstvom obdani neprijateli nigdar ne bodo mogli vzeti,

Molimo za Sv. Očo Pija XII!

a denok v lübečem srci vsakšega dobrega krščenika se ponavlja to žalostno i strašno p'tanje: „Ka bo, ka bo?“

Bodočnost je v rokaj našega vsemogočnoga i dobrega nebeskoga Očo. On lahko dnes ali vütro stere i razlúča neprijatele Sv. Cerkve. On njim tüdi lahko omehči srca i tisti, ki so dnes preganjalci Sv. Cerkve bodo lahko vütro njemi apoštoli; iz kruto besnečih Šavlov lahko postanejo neustrašeni i goreči Pavli.

Naša dužnost naj bo, ka molimo za Sv. Očo Papo, ka molimo za zmago Sv. Cerkve, ka molimo tudi za zasleplene njene preganjalce. Sv. Oča Papa molijo. V okrožnici proti neprijatelom Sv. Cerkve prosijo vse püšpeke, ka naj molijo z vsem katoličanskim svetom na ostro reč.

Molitev je orožje, molitev je velesila, po šteroj premagamo neprijatele. Po pravici je samo Bog more premagati, ar je on tisti, ki ma življenje i srce v roka: on njim lahko zveže roke i on njim tudi s svojov miloščov lahko odpre oči i srca. Zgodba božega razodetja i zgodovina sv. Cerkve nam pokažeta, kakšo moč ma molitev.

Mojzeš moli na bregi z zdignjenimi rokami med tem, ka se Izraelci bojüjajo z Amaleciti. Dokeč Mojzeš moli, je zmaga na strani Izraelcov, gda pa henja moliti, zmagajo Amaleciti, neprijateli Izraela. Aaron i Hur Mojzeši pomagata i tak Bog nakloni popuno zmago Izraelcom (Exod. XVII., 11.)

David premaga velkana Golijata, šteri je bio groza Izraela. A prie kak njemi požene smrtnonosn kamen v čelo, goreče i zavüpanjoma moli k Bogi, ki je Gospod šeregov (I. Reg. XVII., 49.)

Judita po Božem velenji nakani rešiti svoje lüstvo. A začne to veliko podjetje z molitvov. Moli, gda je med Holofernovov vojskov. Moli pred spečim Holofernom z njegovim lastivnim mečom v roki i Bog njoj pomore, ka reši svoje lüstvo toga pogübelnoga neprijatela. (Judith XIII. 9)

Trije dečki v Babiloniji so vrženi v gorečo peč, a se veselo šečejo i prepevajo med plameni zavolo toga, ka so se z zavüpanjom obrnoli k svojim Bogi i so njega nasledüvali.

Dva slepca iz Jeriche sta čüla, ka bo Jezus šo po cesti, gde sta sedela. Začnola sta na glas kričati: „Gospod, Sin Davidov, smilüj se nama!“ Lüstvo jiva je kregalo i tišilo, a njeva sta či duže bole kričala: „Gospod, Sin Davidov, smilüj se nama!“ Jezus se je stavo, jiva je zvao i pravo: „Ka ščeta, ka vama naj včinim?“ I njeva sta odgovorila: „Gospodne, ka bi se odprle najne oči!“ I Jezus se jiva je smilüvao, dotekno se je njiva oči i sta spreglednola. (Mat. XX. 30 34)

Lepant. Bilo je leta 1571. Törki so mislili i vüpali, ka krščanstvi bije zadnja — smrtna vüra. Njihove ladje so bile močnejše, vojska je bila vekša i pijana od zmag. Sv. Oča Papa Pij V. so povabili krščansko lüdstvo, naj se obrne k Mariji za pomoč. I Marija je pomagala. Veter, šteri je dozda podpe-
rao törške ladje, se je naednok obrno i je z gostim dimom pokrio neprijateljske ladje. Törki se nej so mogli vojsküvati. Sv. Oča so čüdežno vidili iz Rima veliko zmago krščanskih bojevnikov. Štirideset jezero Törkov je spadnolo v boji i stotreseti törskih ladij je prišlo v roke kristjanom.

Beč. Törki so ne henjali. Leta 1683. obkolijo Beč. Bilo jih je 250 jezer. Mesto se brani junaško, a napadi so vsakši den

vekši i gostejši. Proti zadnjemi se šče vužge cerkev, štera je bila ravno poleg magazina, gde je bio sranjeni pūkšeni praj. „Bog nas vari nesreče! Či se požar ne zaduši, smo zakopani pod razvalinami!“ — se starajo ljudje. Začnejo, moliti. Cerkvi so pune vudne i vnoči. Vse moli i ogen se stavi se obrne, na drugo stran, kak bi ga nekša skrivna moč pogнала inan.

Neprijateo je pa či duže besnejši. Napadi se ponavljajo. Obramba je pa vsakši den slabejša. Molijo naprej, a tak zgle-da, kak da bi lübo Bog glühi bio na njihove vroče prošnje. Oficerje i vojaki se zberejo i si pogovarjajo, ka bo najhitrej tr-belo varaš izročiti v neprijatelove roke. Pa ka se zgodi? Pa ka se zgodi. Prišeo je glas, ka se približava pomoč iz Polске.

Drügo jütro so resan varali, ka se je polski šereg pod vod-stvom krala Ivana Sobieskoga v vojnom redi paščo Beči na po-moč. V varaši se je iz jezero i jezero src skipo glas radosti. Dühovnik darüje sv. mešo, pri šteroj sam polski krao dvori i se prečisti v navzočnosti celoga šerega. Po sv. meši skoči na konja, navdñši svoje junake i vdari s takšov silov na Törke, ka se tej zmešajo, prestrašijo i v takšem neredi zapüšćajo svoja mesta i bežijo prek Dunave, ka zgübijo celo zastavo njihovoga Proroka i nihajo 200 štükov z vsov municijov.

V par vüraj se veselijo zmage. Idejo v varaš, šteri kipi od radosti. Polaki i Dunajci idejo v cerkev i s hvaležnim srcom po-pevajo zahvalno pesem Bogi, ki jih je rešo pogübeli.

Mohamedovo zastavo pošlejo Sv. Oči Papi Inöcenciji XI. i Ivan Sobieski njim sporoči veliko zmago s temi kratkimi rečmi: „Veni, vidi, Deus vicit.“ „Prišeo sem, vido sem, Bog je zma-gao.“ Zmagao je po molitvi.

Napadalcov sv. Cerkve šče ne bilo konca. Cela vrsta se je zaganjala proti sv. Cerkvi i njenomi Poglavari. Zadnji je bio velki *Napoleon*. Bio je že pijan od zmage i slave, štero je žeo po celoj Europi. Ne se je šče nasito. Stegno je svojo parovno roko po imetji sv. Cerkve. Šteo si je prilastiti tüdi Sveti Rimski Imperij. Sv. Oča Papa Pij VII. so proti tomi roparskimi činenji, a Napoleon jih s silov odžene iz Rima v Francijo v robstvo. Sv. Oča molijo i z njimi moli ves svet. Napoleonova zvezda začne vgašati. Kak je prle šo od zmage do zmage, tak zdaj ide od poraza do poraza. Zgübo je celi šereg v Rusiji; bio je pre-magan v bitki narodov v Lipsiji i nazadnje pri Waterloo. I čüd-no: v Fontainebleauxi (Fontenbló), kam je zapro Sv. Očo, se je mogeo odpovedati cesarstvi. Šo je na siget Elba v pregnanstvo te velki casar brez casarstva, brez kralestev, Pij VII. so se pa med najvekšov radostjov katoličanskih narodov vračali v svoj Rim Molitev je vrgla korono z Napoleonove gizdave glave — molitev je pripelala Sv. Očo Papo iz pregnanstva na dom.

Po pravici v teh bridkih vūraj zdaj vladajoči Sv. Oča Pij XI. vabijo k molitvi ves krščanski svet. Kak je molitev rešila sv. Cerkev v najhūših nepravikaj, tak de je tūdi zdaj. Molitev je ſče vsikdar „slabost Boſa“. Bog se njoj nemre protistaviti. Pa se njoj tūdi nede ſteo. Poſlūſhao bo naſe zdiha-vanje, ſaloſtio se nad naſimi ſkuzami i poſlūhno bo naſe proſnje.

Okroſnica sv. Očo od preganjanja katoliſke akcije v Italiji.

Iziſla je 29. junija t. l. na godovno sv. apoſtolov Petra i Pavla. Jako je zaprepadnolo to piſmo talijanski faſiſtični ſtamp i doſta ſočitja je najſlo po vsem katoličanskem ſveti. Okroſnica je odgovor na divjanje faſizma proti katoličanski akciji i na preſtopanje pogodbe (konkordata) med sv. Stolicov i Italijov. Poſebno razčemerilo je faſiſtično občinſtvo to, ka je piſmo bilo vūndano v Parizi; zato v oči meče sv. Oči, ka je ne „loja-len“ proti Italiji. V „Osservatore Romano“ je bila na ſvetloſt dana 5. julija, kda se je nej več trbelo bojati, ka bi bila zaplenjena od faſiſtične vlade, zato ka je bila ſe po celom ſveti od reči do reči naſtampana. Poſlana je bila najprle po poſebnom kuriri (tekač, odpoſlanec) apoſtolskomi nunciji v Parizi, msgru Maglionè. Enciklika ma okoli 9000 reči. Obrača se na poſtūvane „brate patrijarhe, primaſe, nadpūſpeke i pūſpeke i drūge nadpastire“, ki ſvivjo v miri i jediſtvi z apoſtolskov stolicov. Sv. Oča pravijo, ka ga je nagnola k vūndanji ovoga piſma zahvalnoſt vsem pūſpekom za njihovo bratovsko ſočitje; obdrūgim, da pred vsem ſvetom vzdigne glas v obrambo iſtine i pravice v ſtvari, ki se tiče cerkve; ob tretjim, da napravi ſklepe, ka se tiče dogodkov, ki ſo se zgodili; ob ſtrtim, ſče zavūpati pūſpekom ſvoje ſkrbi za priſeſtnoſt i jih nazadnje ſče pozvati, naj z njim i vsem katoličanskim lūdſtvom molijo za dobre ſtvari. Poſebi se zahvalijo sv. Oča pūſpekom Italije, ki ſo brez vsakſe ſtrankarske politike zdrūſavali katoličansko mladino v Italiji v katoličanski akciji, ki je ſodelūvanje lai-kov z dūhovniki. Razpūſt katoliſke akcije ſe je zvrſo tak kak či bi ſlo za vničenje najhūſih razbojnikov: katoličanske mladence ſo do krvi pre-mlatili, ſramotili ſo cilo perſono vrhovnoga poglavara Cerkve. Najhūſa razſalitev iſtine — nadalūje papa — pa je vūndanje nekſih dokumentov (pi-sem), neoficijelno (neſlūſbeno), kak ſe to navadno dogaja, či ſe poſebno ſče vdariti po iſtini. Sv. Oča, ki je bio duga leta bibliotekar (kniſničar), pravi, ka je redko najſeo kakſe piſanje, ſtero bi bilo bole tendencijozno (ſ poſebnov nakanov piſano) kak to. Ki ſo to laſ napisali, ſo dobro znali, ka veliki tao čtevcev toga ne bo mogeo kontrolirati (ſpoznati, ali je iſti-

Molimo za Sv. Očo Papo, naſega trpečega Kristuſa na zemli!

na). Tudi nezahvalnost se v oči meče duhovščini, samo ka to vala ravno za tiste, ki so to napisali. Sv. Oča nadale pravijo, ka je zavolo toga preganjanja prepovedao procesije, liki gde se to itak služilo, se je vršilo brez duhovščine v obliki bogokletnoga sramotenja, štero so pošteni ljudje obsodili. Pij XI. pravi, ka se godi istinsko preganjanje Cerkve v Italiji i v Rimi proti najdragšemi, proti slobodi i pravici posebno mladih duš. Ka se tiče znakov i izkaznic, to po vsem sveti i tudi v Italiji majo tudi takša društva, ki s politikov nikšega posla nemajo. Ugotavlja, ka so samo štirje voditelje prvejše lüdske stranke postanoli voditelje katoličanske akcije v kakšem kraji i še tej so slučajno dobro zapisani pri vladi: cela katoličanska akcija pa ma 250 püšpekovskih odborov, 4000 oddelkov katoličanskih moških i nad 5000 krožkov katoličanske moške mladine.

Nikak nemre biti Cerkev zahvalna tistomi, ki je najprle razegnao socialiste i slobodnozidarce, odkrite neprijatele vere i jih nato znova sprijao v svoje rende, ka so se tak lahko skrili pod čarnov robačov režima. Ka se tiče razpüsta mladinskih organizacij katoličanske akcije, ali je tak resna nevarnost za sigurnost italijanske države od strani 500 000 mladenk, med šterimi je 250.000 dekličk; ali mogoče se tak bojijo tistih mladencov, od šterih fašistični štamp sam pravi, ka so tak kak trüma zavcov, ki so nej sposobni za drugo, kak da nosijo sveče i molijo rožni venec. Ali je mogoče politika kakše nedužno pismo, v šterom pisec obžalüje postopanje režima proti katoličanskoj akciji že v prvejšem vremeni, ali so politika včasih cilo od dece izsiljene izjave? Takše stvari je najmre fašistični štamp na svetlo dao, zamučao pa je poročila od verskoga dela, od vör molbe, od predavanj verskih, od dela v Vincencovoj družbi i od pomaganja misijonov. Pravica Cerkve do mladine je sveta, zato nikdar nemre dopüstiti, ka bi se to mladino gojilo v dühi poganskoga češčenja države, ar je to proti naturnim pravicam rodbine i proti nadnaturnim pravicam sv. Cerkve. Verenavuk v šolaj je najmenje, ka more vsakši znati, ali to se mora ešče posebi povdarjati, ar se mladini davlejo ravno nasprotni vzgledi. Kakša katoličanska vera je to, či se terja, naj se papa i Cerkev omejita na zvü-nešnje pobožnosti, na čtenje sv. meše i goriprimanje svestev, duhovno oblikovanje se pa prepüšča samo državi. Ka se tiče prisege, ki jo fašizem nalaga dečkom i deklinam, po šteroj prisegi morajo brez protiguča delati to, o šterom vidimo, ka šče mladino oropati Jezuši Kristuši, ne je dopüšćena. Ar je pa to za ništerne mus, tak kak vsakdenešnji krüj, zato naj v bodoče prisego na tiho omejijo pri sebi z rečmi: „v šterom tali ne bo proti božim i cerkvenim zapovedim“, ka pa naj bodo pripravljeni tudi očivesno vladlüvati, či bo to trbelo. Nazadnje sv. Oča izjavi, ka zato li nešče obsoditi stranke same i režima kak takšega, liki samo to, ka je nasprotnoga katoličanskomi navuki. Sklenjeno je pa pismo z zavüpanjom v Boga i molitevi s podelitvov apoštolskoga blagoslova.

Verostüjte i molte (Marc. XIV. 3) Prosite i dalo se vam bo (Mat. VII, 7)!

Molite za tiste, ki vas ogrizavlejo (Luc VI, 28); za neprijatele Sv. Cerkve!

Mäder:

Ogenj z nebe!

Tri sveče.

„Kda deca majo svoje slovesnosti, te so to slovesnosti tudi za narod. To nam ponovno posvedoči Bela nedela. Ona je velika detinska proslava krščanske vere, pravi Vüzem mladine. Vstanjenec prima svojih ljublencov poklone. — Narod razmi odločni pomen tega časa i gleda v njem središče človečega življenja, nej ka se tiče kalendarskih let, nego na važnost dogodka gledoč. Človeče življenje pozna tri takše dneve: krstni den, prvoobhajilni den i smrtni den. To so trije mejaši v človečem življenji — začetek, sredina i konec. I na vsakom tom mejaši gori sveča: na prvom krstna sveča, na drugom obhajilna sveča, na tretjem smrtna sveča. Tej trije dnevi so si teda v rodi. Nemore se o ednom gučati, da se na druge ne bi mislilo. Što gleda svečo v roki prvoobhajanca, gleda na začetek, na krstno svečo i gleda naprej na konec, na smrtno svečo.

Teda na Belo nedelo pogled na *krstno svečo*! Tam je stala. Mene ona vsikdar spomina na prvo poglavje svetoga Pisma: V začetki je stvorio Bog tvojo dušo na svoj kejp i podobo. A v duši je bilo pusto i prazno i kmica izvirnoga greha je pokrivala brezdno. Te je bio Duh boži nad vodami i Bog veli: Naj bo svetloba! I postala je svetloba. To je bilo prvi den, den svetoga krsta. I da to nikdar ne pozabiš, vüzgala je sveta Maticerkev svečo, rekoč: Primi to gorečo svečo, občuvaj nevtopeno svojo krstno milost, drži bože zapovedi, da zamoreš te, kda pride Gospod, proti Njemi iti z vsemi svetniki v nebesko dvorano.

Prvoobhajanec! Kde je ta sveča? Kde ti je krstna sveča? Daj račun dnes pred celov občinov! Jeli je ona neprestano svetila vse do denešnjega dneva? Neje li nikdar vgasnola svetlost milosti v tvojem srci? Ali je pa bar za minoto mogao povedati tvoj hūdi neprijateo: naj bo znova kmica! I postala je kmica.

I vsi mi, predragi, s krstnov svečov v roki spitavajmo svojo dušnovest v kmičnih brezdnaj minolosti. *Krščeni!* Presvetleni z Jezušom Kristušom! Deca svetlobe! Neste li postali nočne sove, ki se skrivlejo po kmičnih mestaj greha, sove, štere den zovejo za noč, a noč zovejo za den, kmico za presvetlenost, a presvetlenost za kmico? Bog je presvetlenost! Jezuš svetloba sveta! Ste že mogoče čūli, da orel svoje mlade visoko nosi pod žarko sunce. Če njihove oči to podnesejo, te so oni pravi orlič. Če pa nemorejo podnesti žarkoga sunca, te je prepusti prepadi. Predragi! Zamorete li dnes poglednoti v sunčeno morje, štero se zove Kristuš? Ne bolijo li Vas oči, gledajoč svetlobo istine vere? Dobro teda, po tom se bo znalo, da ste deca svetlobe, krščanski orli, če zamorete gledati to krstno svetlobo, ne vzemajoč z nje svojih oči, če zamorete podnesti, kda se vam s predgance glasi istina, čeravno ona žge grešno dušo. Prvoobhajanci! Lūbite svetlobo! Bojte orli!

Druga sveča je Bela nedela. I Bog ponovno veli: Naj bo svetloba! I postala je svetloba. To je Bela nedela, zaistino sunčeni den, čeravno vūni

Potrebno je vsigdar moliti i nigdar ne henjati. (Luca XVIII, 1.)

dešč ide i viher besnej. Prvoobhajanec nosi svetlobo, zastopa božo svetlobo v kmici svejta. Prižiga svojo svečo tam na večnom posveti pred tabernaklom pri Jezusu v svetom Obhajili. I to svetlobo nosi vün med lüdi. Tak mora biti. To je kršćanska dužnost. Vsaki obhajanec, vsaki kršćenik je s svojov peldov goreća sveća, ali štera ne gori samo na Vüzem, ne samo po nedelaj, nego tüdi delavne dni; štera sveti ne samo v cerkvi pri službi božoj, nego štero ne vgašuje niena gasilka, sveća, štera i druge vužiga v družini i v delavnici i v tvornici, po dnevi i po noći — večni posvet! Zato kak je Kristuš nekda pravo svojim apoštolom, velim jaz dnes tüdi vam: Vos estis lux mundi! Vi ste svetlost svejta! Vi ste to leto postavleni na posvećenje. Gledajo vas vsi, ne samo zajtra i celi den, nego skoz celo leto. Obhajilne sveće vašega dobroga, pobožnoga, čistoga življenja naj svetijo vašim starišom i predstojnikom; vašim bratom i prijatelom. Bodite angeli čuvari vašoj družini, nosite svetlobo svojoj mladini i obćini!

Tretja sveća je smrtna. I Bog šće bo ednok pravo: Naj bo svetloba! I postala bo svetloba. To je tretji den — den smrti! To je tisti den, ki s svojimi trakami osvetljuje celo naše življenje na tom sveti i v večnosti. Kda vsi modrijani te zemle shranijo svoje svetilkice, kda vse zapelive i vkanlive lüči vgasnejo, te se bo vužgala smrtna sveća. I te se vse stvari pokažejo tak, kakše so — jakost kak jedino bogastvo, dobrine toga sveta kak megla, greh kak norost i nezgrüntana nesreća. I te se poslednjikat obnavla krstna oblüba, poslednjikat se spitava düšnavest, prve kak večni Sodnik vpela v knige večnosti oceno o našem življenji. Te se šće bo ednok pitalo: Jeli si vervao v Jezusa Kristuša, Sina Njegovoga jedinorojenoga, Gospoda našega? Jeli si vervao v sveto katolićansko Matercerkev i večno življenje? Jeli si se odpovedao šatani i vsem njegovim delam i njegovoj gizdosti? Jeli si obdržao prisego vernosti svojem i gospodi Bogi? Jaj tebi, če se tvojim motnim očam pokažejo krstna i obhajilna sveća kak tožitelici! Jaj tebi, če je tvoj krstni den i tvoja Bela nedela postala tvoja obsodba, ar si navuke krstnoga dneva i Bele nedele prezirao! Jaj tebi, s küšom si izdao Sina človečega! Ali blaženi, dete Vsevišnjega, ljublenec Gospodov na tisti den, če Jezus v svetom tabernakli ostane tvoj prijateo, vse do tečas, dokeč ti smrt ne vliše v roko svoje sveće!

V cerkvi je tišina. V njoj je lahko vužgati sveće. Ali vünej v zburkanoj noći nositi gorećo sveću je pravi küñšt. To se morete navćiti. Vaše sveće naj bodo kak zvezde na nebi, štere ne more vgasnoti nien den viher. Vaše sveće so naj kak večne lüči! Neomahliva je naj vaša vera. Čista vaša jakost. Zalstino vam vellim: Gospod bo šće ednok prišeo. I On bo šće ednok velo: Naj bo svetloba! I postane svetloba, svetloba skoz celo večnost. To je Poslednji den, den, za šterim ne bo sledila noć, den: ~~Bela nedela~~ *Bela nedela*!

Iz hrvatskega posloveno: BOGOSLAV.

Strašno je den preživeti brezi molitve (Tertullijan).

Molitev je moćno orožje. (Sv. Krizostom.)

Što moli, se zvelića, što ne moli, se pogübi (Sv. Alfonz.)

Bog samo tistomi da, što ga prosi. (Sv. Avguštin.)

J. Görgényi:

Nebesa.

Sveti Bernard pravi, da so nebesa edno takše mesto, kde je vse, ka si človek samo zamore poželeti i nega nikaj takšega, ka ne bi bilo želenja vredno. Ka so nebesa? Čūda bože vsemogočnosti, iznajdba bože modrosti, punost božega odkupljenja, tak veliko, tak brezkončno veliko dobro, kak je sam Bog: ar je Bog sam nebesko kraljestvo. (Stoeger: „Nebeska krona.“)

Krščanski modroslovec Boetij pravo blaženstvo tak označuje: „Iz zjedinenja vsega dobrega izhajajoče popuno stanje; popuno vladanje ednoga konca nemajočega življenja. Na kratko: Blaženstvo izvira iz dveh vretin: skupno vladanje ali imetje popunoma vseh dobrin i zagvūšenost o njihovom večnom ladanji ali imetji.“

Sveti Vincenc Fererski pravi: „Slava nebeska je tak neprerazumliva, da ne samo vse trpljenje pozemelskoga življenja, nego ešče po mantrnikaj pretrplene vse moke ne bi bile zadostne, da bi se mogla samo edna vōra toga nebeskoga blaženstva za nje zaslužiti.“

Vidili bomo Boga, lūbili ga bomo. Ali vidili ga bomo brez zagrinja-la, lūbili ga bomo iz nerazdvojenoga srca, vladali ga bomo brez toga, da bi se nam trbelo bojati, da ga kda zgūbimo. Sam sveti Augustin nam davle o nebesaj više omenjeno miseo.

„Slavne reči gučijo o tebi boži varaš!“ pravi psalmist. (Ps. 86, 3.) V spodobno čūdivanje poglobleni tūdi neki prorok vzdihavle: „O Izrael! kak velika je hiža boža, i kak velikansko je mesto Njegovoga imanja! Veliko i brezmejno, visoko i brezkončno.“ (Baruk 3, 24)

Ka nas čaka v raji, v nebesaj? „Radost brez žalosti, mladost brez staranja, sitost brez glada, sloboda brez meje, lepota brez zamazka, mir brez zburkanja, gvūšnost brez straha, blaženstvo brez konca. Tak vzvišene, tak brezštevilne, tak velike so te dobrine, da prekosijo vsaki človeči razum, prekosijo vsako fantazijo naše dūše,“ — pravi sveti Bonaventura.

K čūdivanji i gorečemi hrepenenji spodobna čūtenja so prevzela tūdi svetoga Augustina, kda je pomislo na lepoto nebeskoga Jeružalema. Kak on sam pravi, je njegovo srce popunoma z ognjom obdala moč lūbezni. „O v čūdivanje spravljajoča hiža, očaravajoče lepote od nebeskoga sijaja bliščeča se palača, kak me je prevzela tvoja lepota i blaženo stanūvanje slave mojega Boga, štero stanūvanje si je zozidao sam Krao, ki v njem stanūje! Ah! naj samo vladajo z zemlov grešniki, naj se dajo oslepiti od praha, šteroga klačijo, jaz sē raj nazaj podam v svojo tiho sobico, da tam spevlem viže lūbezni za Tvojo lepoto, o moja nebeska strast, i v živom hrepenenji ščem tam objokati med neizreklivimi vzdihlajami nevolnost svojega podzemelskoga potništva i povzdignoti svoje srce visoko k nebeskomi Jeružalemi, ki je moj oča, i za šterim hrepenejo najsladkejše žele moje dūše.“

Pobožni Tobijaš napunjen s čūdivanjem od lepote toga nebeskoga stanūvanja s proroškov dūšov tak guči o božem varaši: „S sijajnov svetlobov boš se blesketao i vse moje zemle se ti bodo klanjale. Narodi iz daleka pridejo k tebi i prinašajoč darove, bodo molili v tebi Gospoda... Vrata Jeružalema se bodo zidale iz zafira¹ i smaragda² i z dragoga kamenja vsaka njegovih sten. Z belim i čistim kamenjom bodo obložene

1, 2. Dragoceni kamni.

njegove vulice; i po njih se bo aleluja popevala." (Tob. 13, 13—144; 13, 21—22.)

Samo po sebi se razmi, da te slike i opise neje mogoče prerazmiti z našim zemelskim razumom, ar nebeske dobrine i lepote v dosta vekšoj meri prekašajo bogastvo i minlive zaklade toga zemelskoga sveta, one so brezkončno vekše, nego bi si zamogeo človeči razum predstaviti, človeči jezik povedati. Nebesa bo Bog sam razodeo. Ka si samo zamoremo vzvišenoga i čudovitoga predstaviti o nebesaj, je vse to samo eden mali trakec, po šterom lahko sklepamo na brezmerni sijaj božega varaša, kde On, Gospod v svojem nepribližlivom sijaji stanuje. (P. G. Stoeger.)

Odprimo *Knjgo skrivnoga razodetja* i pazimo, ka pravi ljubleni vučnik Gospodov: „Esi! I pokažem ti nevesto zaročnico Agnjecal I v duhi me je odneseo na edno veliko i visiko goro i pokazao mi je sveti varaš Jeruzalem, ki je od Boga prišeo na zemlo. Boži sijaj je bio v njem i njegova svetloba je bila spodobna k dragomi kamni, k jaspis-kamni, h kristali. I meo je veliki i visiki zid, šteri je meo dvanajst vrat i pri njih je bilo dvanajst angelov i gorizapisana imena dvanajst narodov sinov Izraela. Meo je od izhoda tri vrata, od sevra tri vrata, od jüga tri vrata i od zahoda tri vrata. I zid varaša je meo dvanajst vogelnih kamnov, i na njih so bila imena dvanajsterih apoštolov Agnjeca. I varaš je bio na štiri vogle zidani, ednako na dužino i širino gledoč . . . I ograja njegova je bila z jaspis-kamnomo obložena, a sam varaš pa je iz čistoga zlata, ki je bilo spodobno k čistoj glažovini. I vogelni kamni ograje varaša so bili okrašeni z vse vrste dragim kamenjom. Prvi vogelni kamen je bio jaspis¹, drugi je bio zafir, tretji je bio kalcedon, štrti smaragd, peti sardoniks, šesti sardis, sedmi krizolit, osmi beril, deveti topaz, deseti krizopaz, edenajsti jacint, dvanajsti ametist. I dvanajstera vrata so sestavljala dvanajst biserov, vsaka vrata so bila iz ednoga teh biserov; vulice varaša so pa bile čisto zlato, kak skoz vidliva glažovina. I cerkvi nesam vido v njem (v varaši), ar je cerkev toga varaša vsemogoči gospod Bog i Agnjec. I varaš ne potrebuje sunca, niti meseca, da bi ga razsvetlivali, ar ga boži sijaj razsvetljuje. I narodi hodijo v toj njegovej svetlosti; i zemelski kralovje nesejo v njega svojo slavo i čast, (to je, njegovi stanovnicje bodo). I njegova vrata se ne zapirajo večer, ar tam ne bo noči. Ne pride tam notri nikaj okuženoga ali pa odurnost delajočega i lažlivoga, nego samo tisti, ki so vpisani v knjigo življenja Agnjeca. (Knjiga skr. Raz. 21, 9—27.) I nikšega prokletstva ne bo več, nego bodo tam kralovski stoci Boga i Agnjeca i slüžabniki Njegovi njemi bodo dvorili. I vidili bodo Njegovo obličje i Njegovo ime bodo nosili na svojem čell, i bodo vladali na vseveke.“ (Knjiga skr. raz. 22, 3—5.)

Kda se bodo ednok odprla pred nami vrata nebeskoga stanüvanja, bodo tiste lepote i krasote, ki nas tam čakajo, jako visoko prekosile naše pričaküvanje i naše vüpanje. Kda bomo vidili prestol boži, se nam bo On prikazao v dosta vzvišenejšoj i veličanstvenejšoj obliki, nego si ga zamoremo v tom življenji predstaviti; ar je brezdvajno, da naša pamet neje mogoča stvoriti sebi kaj takšega, ka bi odgovarjalo tomi deli bože vsemo-gočnosti i vseznajočnosti. Resan, s kakšov umetnostjov more biti goripostavljeni te prestol božanstva! Kak popuni mora biti načrt fundamenta i

1. Imenüvani predmeti so dragoceni bliščeči kamni. Razliküjejo se po svojih raznovrstnih farbaj. Domovina njim je najbrž jüžna Afrika.

okrasa toga hrama, šteroga je goripostavo On, ki je navdehno Hiramaj i ga je napuno z modrostjov! Kak vzvišena mora biti palača, pri šteroj je pomagala vsa umetnost stvarjanja, i v šteroj je Bog šteo vōpokazati svojo visokost. S kakšov popunostjov je mogla biti goripostavljena ta zidina, štere postavljanje je sama boža Modrost vodila. Nemogoče je, da človečo dūšo ne bi prevzela nadnaravna genjenost, kda vidi, ka On, ki pozna najskritejše žele dūše i zna za najgvūšnejše sredstvo, s šterim njene zmožnosti i žele v gibanje spravi, — je vse to tak skrbno vredio, da se dūša radūje. Na to veličanstveno delo bože se lahko naravnajo svetoga pisma reči, po šterih: *svetloba meseca i blesketanje zvezd potemnej pred njim*. Veličanstveni sijaj sunca i vsaka veličina sveta je samo slabi odsvit, ali bogše povedano, samo senca tistoga sijaja, ki obkrožuje prestol boži. (P. Robert: Le gioie immortali.)

Iz vogrščine prestavo: BOGOSLAV

1. Hiram je bio sin edne dovica iz Tirije. Odlikūvao se je s tem, da je znao napraviti iz mešinga raznovrstne, prekrasno lepe, čudovite stvari.

Boža pomoč v velikoj nevarnosti.

(Pismo vlč. g. I. Gedera „Salezijanskomi vestniki.“)

Vido sam, ka ste v zadnjem Vestniki našampali moje pismo, štero sam pisao tovariši bogoslovci. Pisao sam njemi cd svojega novoga mesta v Lin Čovu, kak nam je dobro i kak se s kratkimi predgami i vsakdenešnjimi guči pri večernih molitvaj naših krščenikov včim kitajskoga jezika. Ja, zaistino smo z božov pomočjov lipo začnoli, ali nasredi januara so nas naednok napadnoli komunisti. Te neprijeten i nepričakūvani obisk vam ščem nakratko opisati.

Bilo je v četrtrek, 15. januara. Kda sva se po obed i pajdašom šetala po dvorišči, se nama približa kitajski vučiteo i nama natūo ovadi: „Pravijo, ka se „rdeči“ približavlejo, zagvūšno se ešče ne ve, liki guči se okoli, nikaj de že istinskoga.“ Kak čūdno me je pogledno, kda sem se na glas zasmelao, rekši: „Bejži, bejži; či bi vse vōrvao, ka gučijo, bi mogao meti vsikdar vreče na rami!“

Mino je četrtrek, mino je petek, komunistov pa ešče od niked nej. V soboto zajtra pa je prišao naš prijateo iz mandarinata (urad) in nam prinesao uradno obvestilo: Komunisti so lejko v nekaj vōraj tū, či nemajo kaj drūgoga v računi.

Malo neopačno nama je bilo s pajdašom; oba tūjinca i obrvim misijonara sva nej znala, kaj začnoti. Friško sva poslala po starejšega sobrata v osem vōr daleč ležečo gorsko ves. Mūva pa sva te čas skrila različne stvari. Mešni gvant i drūge bogše predmete sva spakivala v kište. Proti večeri sva pa zakopala razna važna pisma i nekaj srebrnih dolarov. S pejnhezami je nevolia na poti, zmerom te vtegnejo staviti roparje i ti vse vzeti. Prle kak sva odišla spat, sva sebe i našo misijonsko postajo zročila v varstvo našoj nebeskoj mamici. Kesno sva šla spat, zato nama je jako dobro spadnolo.

Drūgi den je bila nedela. Krščeniki so prihajali jako prestrašeni, nej telko zavolo sebe, liki zavolo naj i so nas prosili, naj za nikelko vrejme-

na odidemo i se skrijemo. Prihajali smo ravno iz cerkve, kda je prišeo naš stari sobrat iz gorske vesničke. Vsikdar veseli i fretar nas pita: „No, gde pa mate komuniste? Sem mislo, ka so vas že vse spoklali pa spekli.“ Raztolmačila sva njemi, ka je i vido je, ka de resan tbelo nekaj napraviti. Komaj se je nikelko zamraknolo, smo zakopali mešno vino i nekaj konserv. Drugi den zajtra so odnesli krščenicke naše kište na svoje domove. Jes sam pakivao po hiši i zgrüntavao, kama bi spravo knige pa perilo, kda pribeži moj sluga, kričeč: „Friško, friško, ob devetih pridejo komunisti!“ Pitao sem ga, što njemi to povedao, pa je ne šteo nikaj čuti. Sledkar mi je pripovidadao, ka se je strašno bojao, ka bi njemi komunisti vō vrezali pa požrli jetra i srce. Gda sta tūdi mojiva pajdaša spakivala svoje stvari, smo zapuštili z žmetnim srocom našo misijonsko štacijo.

Lüstvo v varaši je bilo čudno nemirno; samo nosači so srašno kričali pa vō zreda računali za svoj poseo. Duga, nepregledna vnožina se je zibala po na novo napravljenoj cesti. Nosilnica za nosilnicov, matere z gingavov decov na hrbti, staro i mlado, vse je bežalo iz varaša.

K čemi takši straj i takše zburkanje, de znabiti što pijtao. Ali so komunisti rejsan takše zverine? Znana so njihova nečloveška dela, posebno v sosidnoj provinciji (okroglina) „Kvong Si“, gde je gnezdo toga kačjega zaroda. Gda sam būo ešče v Šiu Čovu, sem čuo na svoja vūja reči, ka bi je komaj vōrvao. Tam smo večkrat nahranili amerikanske patre lazariste i ednok tūdi 11 smilenih sester. Tej so nam pravili, ka guči od bolševiškoga žrenja lūdi nej so zmišleni, liki žalostna istina. To zverinsko delo nej včinjeno zavolo lakote, liki iz maščevanja. Pri takših goščenjaj pojejo navadno srce.

Lin Čov pa se je tūdi morao bojati, ka se povrnejo roparje, ki so že nikelkokrat tū gospodarili, a so bili nazadnje od domačinov samih pregnani. Če bi se povrnoli ešče tej pa se zgrabili z bolševiki, te bi gvūšno nastanolo povsedi klanje. Mi smo se nej bojali ne prvih pa ne drugih, liki bogati smo morali našega prevzvišenoga pūšpeka i se skriti. Odkūpnina je draga, življenje pa ešče dragše, zato nej čedno, ga odavati.

Što je količkaj mislo, ka ga prijmajo, je raj prle odišao. Gvūšno se je eden tretji tao lüstva izselilo. 19. januara dopodne so zaprli varaške dveri, na obzidje pa so stopile straže male varaške soldačije. Komunisti so prišli proti večeri. Odzvūna varaša je ravno telko hiž kak v varaši, zato so se zaednok zadovolili z okolicov. Zahtevali so ogromno vnožino riža, bravetine pa tūdi pejnez. Proti se njim je nej nišče postavla, vej tūdi nikaj ne bi pomagalo. Varaš je mali, zato so vūpali, ka tūdi ovi za obzidjōm nedo dugo mogli proti stati. Osem dni se nišče nej geno, dveri zmerom zaprejte. Zaman so bolševiki probali s silov prepleziti zid, zmerom so bili odbiti. Da bi ležej konec napravili, so zahtevali od varaša — „samo“ štirideset dolarov. Tūdi to se njim je nej posrečilo. Te čas pa se je zvedilo, ka prihajajo vojaki iz sosidne provincije Funan. Komunisti so pa nej posebno oboroženi, zato, ka zmerom vandrajo, te so pa sklenoli oditi, za slobod so pa vužgali nikaj menje kak 120 hiž. Gda smo iz našega skrivališča zaglednoli dim i požar poleg varaša, smo zatrepetali v skrbi za našo misijonsko štacijo, ki je tūdi odzvūna varaškoga zida. Čakali smo, ka se dim raskadi, ka bi te šli na pogorišče. Pa, oj kakše veselje! Marija Pomočnica, šteroj smo vse zročili v čuvanje, prle kak smo odišli, je

poslünola naše prošnje. Naše kapelice i male hižice je nej brano varaški zid, liki Njena mogočna roka.

2. februara smo mirno nazaj prišli. Že ozdaleč so nas pozdravljali naši krščenice i nas s skuzami v očaj med pozdravljanjom i spejvanjom sprevedili do naše štacije. V ednom dobrom kedni smo znova vse v red spravili. Tudi varaške vulice so gračivale žive i nazadnje so odprli tudi varaška vrata. Vidili so, ka je varaški zid od velikoga haska, zato so zozidali ešče dva obrambniva türma popunoma v srednjeveškoj formi.

Tak je teda tudi te obisk bolševiških šeregov za naš misijon srečno mino po lübeznivom varstvi Marije Pomočnice. Vüpamo, ka de nas tudi zanaprej čuvala vsega hüdogo. Či pa je boža vola, ka nas obiščejo ešče hüšše probe i nevarnošče — Bogi bojdi fala tudi za to. Vej misijonar ne pozna vekše sreče kak aldüvati se, potrošiti se v deli za zveličanje düš, pa trpeti i či trbej tudi mreti za Boga i sveto vero. Liki, ne bi to bila prevelika čast i sreča za nas? Molite, ka postanemo toga kda vredni!

Preiskreni misijonski pozdrav vsem misijonskim prijatelom!

V Srci Jezušovom vdani

Joško Geder, salezijanski misijonar.

Mama Margeta.

Kak vči moliti i kak pripravla svoje male na spoved.

Mama Margeta je že malo deco včila vsakdenešnje molitvi. Tak je tudi navčila moliti maloga Vaneka, šteroga je djala lepo klečat med druge, gda je nikelko zraseo. Zajtra i večer je klečeč molo z njimi vse jütrašnje i večerne molitve z rožnim vencom vred. Či je ravno Vanek najmenši bio med svojimi brati, denok se je prvi podavao k toj dužnosti. Lepo je znao k tomi opominati svoje brate i tak lepo je molo, ka je z lepov peldov tudi druge pridobo, da so goreče molili.

Dobra Margeta je svojo dečico tudi sama pripravlala za sv. spoved. Gda so prišli v tista leta, ka so razmili, njim je vse potrebno raztolmačila, je navčila spovedne molitvi i jih je ona sama sprevedila v cerkev. Ona je prva pokleknola k spovedarnici, se je lepo spovedala i je priporočila g. spovedniki svoje dete, potem se je pa z njim vred zahvalila Bogi. To je delala, dokeč je ne spoznala, ka se njena deca sama dobro znajo spovedavati. I Vanek se je po njenih navukaj i njenoj peldi lepo navčo spovedati i je tudi kak največkrat pristopao k sv. spovedi.

Vsakšo nedelo i svetek je šla s svojov decov k sv. meši, po šteroj so gospod predgali, ali so pa meli kakši navuk. Mali Vanek si vse lepo zamerkao i je doma vsem veselo pripovedavao.

Mamo Margeto so deca preveč pošüvala i lübila ravno zato, ka je tak lepo navčila moliti i pristopati k sv. zakramentom. Svoje sine je mer-no spitavala tudi v moškoj dobi, či so lepo zvršavali svoje kršćanske dužnosti i či so lepo molili zajtra i večer. I tresti i šče več let stari sinovje so njoj tak lepo odgovarjali kak mala deca.

Opominala je Ivana tudi te gda je bio dühovnik. Či je prišeo kesno v noč domo, trüden od preteškoga misijonskoga dela v sosednih vesnicaj; ali či je prišeo zmantrani i ves moker od preteške i duge poti; ali či je

sledkar v Oratoriji po celodnevnom spovedavanji i predganji prišeo na pol mrtev v hižo tak, ka je kapao od sna i od trujave i se je začno slačiti i spravlati k počinki, ga je mati pitala: „Ka si že zmolo večerne molitve?“ Ivan, četūdi je opravo večerno molitev, vedoč, ka materi napravi velko veselje, njoj je odgovoro: „Včasl bom molo mama.“ „Ivan, znaš, ka ti povem? — je djala mati — Ti se lahko včisl latinski i lahko čteš kakšteč debele i vučene knige, pa tvoja mati denok več zna kak ti: zna ka moreš moliti.“ Sin je poklekno i molo, mama je pa tisti čas pripravila lepo pos-telo i na tihoma odišla iz hiže.

Mali Ivan Bosko moli.

Nikak bi pravo, ka je bila prestroga i ka je preveč želela od svojih sinov. Mi pa lahko pravimo, ka je to bilo jako lepo i je dobra mati mogla biti neizmerno vesela, gda je vidla, ka so njena deca po telkih letaj ravno tak priprosta, pokorna i dobra. Kelko mater dnesden ne najde toga poštenja i pokorščine pri svojoj odraščenoj deci. Kelko jih požera bridke skuze za volo toga, ka je nesmileni sinovje zasmehavlejo i bole grdo ravnajo z nji-mi, kak nesmileni vert z držinčetom! Margeta pa, gda njim je že starejšim davalat tiste navuke i opomine kak gda so bili mali i je vidila, ka so je s takšov lūbeznostjov i poštūvanjom na sebe jemali kak inda, je z radost-jov spoznala, ka šče je vsikdar nigdašnja mati. Margeta je večkrat jokala od radosti, ar je mela tak dobro deco. Skuze pa, štere mati pretoči od veselja, so pred Bogom dragše, kak vsi kinči morskih globočin; i tisti, „šteri poštūje svojo mater, je podoben onomi, ki vkūpspravla kinče“. (Ezehi. III. 5.)

Mešna zveza Marije Pomočnice.

Mešna zveza Marije Pomočnice v „Martinišči“ je bila odobrena od vrhovnega salezijanskega predstojnika i potrjena od knezoškof. ordinarijata v Maribori (7. dec. 1929. i 17. jun. 1930. št. 692/29—2.)

Pravila.

- 1.) 15 let vsakšno nedelo se služi v Martinišči edna sv. meša za duševne i telovne potrebščine kotrige.
- 2.) Okoli 3000 sv. meš darujejo vsako leto vsi duhovniki salezijanske družbe po sveti za pokojne kotrige.
- 3.) Vpišejo se lejko živi i pokojni, tudi večkrat i z različnimi nakanenji.
- 4.) Kotrige te zveze bodo mele tao v vseh molitvaj i dobrih delaj, ki se vršijo v Martinišči i v vseh salezijanskih zavodaj po sveti.
- 5.) Kotrige plačajo 12 Din. letno. Čas plačüvanja trpi 10 let. Cela šuma je 120 Din, ki se tudi naednok lahko plača.
- 6.) Za nabiralce i širitele mešne zveze se bodo opravile letno šče 4 sv. meše: na Božič, na Vüzem, na Risale i na Marijo Pomočnico.
- 7.) Šuma, ki se nabere, bo služila samo v te namen, ka se rešijo dugovje i se dozida Martinišče.

Blaženi Don Bosko i Marija Pomočnica naj razlije poseben blagoslov na vse darovnike!

Mešna zveza Marije Pomočnice, „Martinišče“ M. Sobota (Prekmurje).

Teštament. Velki prijateo Šinko Leopold iz Gederovec, se je spomno tudi pred smrtjov mešne zveze i Martinišča i je zročo Din 800.—. Marija Pomočnica i bl. Don Bosko ga že mata, pri sebi v nebesaj. Martinišče se ga pa hvaležno spomina.

Zahvala bl. Don Boski. Šah Marija iz okolice Celja je poslala na Martinišče Din. 50.— Bl. Don Boski v zahvalo za dobleno milost.

Zahvala Mariji Pom. Klemenšek Rok iz Solčave v Savinjskoj dolini pošila Martinišči Din. 200.— i se zahvaljuje Mariji Pomočnici za posebno pomoč.

Neimenüvana je poslala Din. 100.— v zahvalo za zdravje. V Martinišči se je molilo za njo i to, ka so doktor i ne mogli napraviti, je napravila Marija Pomočnica.

Pobožnoga doktora življenje.

Lansko leto je vmro januara meseca g. Ludovik Neki, vseučiliški profesor na Katoličanski Univerzi Srca Jezušovoga v Milani na Taljanskem. On je bio za celoga svojega žitka veliki katoličan, zato je dobro, ka tudi naši čitelje zvejo kaj od njega. Čiravno doktor, je bio veliki katoličan, ka je dnesden na žalost retkost i je vsigdar bio goreči za dobro stvar, zato je pelda pravoga katoličanskoga doktora.

L. Neki je delao, kelko je mogao za to, ka bi se d'jaki organizirali i tak očuvali od pokvarjenoga sveta. On se nej zbojao i on je žrtvüvao, ka je mogeo za cerkev i je šo v boj za njo. Zato njemi je pa sveti kardinal Ferrari povero najžmetnejša pitanja v katoličanskem deli, gda je on zvršo svoje študije. Kesneje ga je Pij X. imenüvao za predsednika cele Katoličanske Akcije v Italiji. On je to sprijao kak katoličan. Samo tak sveta dūša, kak je bio on, je mogla telko napraviti za Cerkev i Papo. Skoz celi svoj žitek je bio veren Papi i Cerkvi.

L. Neki je ne bio navaden katoličan. Nekelko časa pred smrtjov je pravo ženi: — „Viktorija, pozovi k meni dūhovnika!“ Gda njemi je žena pravila, ka bi pozvala doktora, njoj je on odkimao i pravo, ka on nūca dūhovnika. V svojem tešamenti je zapisao, ka njemi naj na nagrobni spomenik napišejo samo reči: — „Ludovik Neki — frančiškanski tretjerednik“. S toga se vidi, ka je bio on zaistino sveta dūša. Bio je pravi sin sv. Frančiška Asiškoga. Lübo je siromake i meo malo bolnico za malo deco, v šteroj je vračo, kak je najbolje mogeo, ar je vido v betežnikaj — kak je sam pravo — trpečega Jezusa. A vsakši skoro, šteroga je Neki vračo, je pravo ka njemi je z telom zvräčo tudi dūšo. Njegov glavni cil je bio, da osvoji kem več dūš za Boga.

Nekijovo največše delo je pa bilo, ka je z božov pomočjov spreobrnno znana frančiškana O. Gemelijo, ki je bio prve zagriženi socialističen agitator. Bila sta vküp vsikdar ali O. Gemeli je bio ešče te brezverec. Neki je vsigdar delao i molo za spreobrnjenje prijatelovo. Ednok ga je on pozvao v cerkev sv. Ambroža, gde se je spreobrnno kak sv. Avgustin. Sledkar, po spreobrnjenji Gemelija, sta vsigdar vküp delala proti brezvernim doktoram v Milani, šteri so ne šтели-vertati v čüde v Lurdi i sta sküпно napravila Univerze. Neki je povsedi pomagao O. Gemeliji i molo za to, ka bi včino dosta dobroga i sküпно z njim dao postaviti spomenik Kristuši Krali na pročeli Univerze. Dosta bi mogeo pisati, či bi šteo napisati kaj iz njegove bogate dūhovne zapüščine. Bio je dober, blagi i je meo vsigdar smeh na vüstaj. K njemi so se dobro spoznale reči: „Močen kak biser, slatek kak mati.“ Vse ga je lübito kak oço: dijaki, betežniki i kolegi. Vsikdar se je skrivao i ne je rad pripovedavao i tudi drüгим ne dovalo pripovedavati od sebe. On je živo ponižno i bogivdano poleg vse svoje znanosti. To je bila sveta krepkost.

Ne je minolo leto od smrti toga moža, gda so se odločili ka do delali za to, ka se te sveti mož proglasi za svetnika. On je dostakrat sprejemao sv. Sakramente, dosta molo i zgledno živo. Profesor Olgiati je povedao, ka je v 18. letaj živo vküp z Nekijom i ne je najšeo na njem niti najmenše falinge.

Ludovik Neki je pravo to, ka njemi naj na mrtvaško drevo denejo frančiškanski habit i pojas — znamenje frančiškanskoga življenja i dela. V

svojem lepom tešamenti pravi: „Meram v svetoj rimskoj katoličanski Cerkvi veren Papi i veri Kristušovoj“. Od vsakoga prosi odpuščenje i tudi on vsakomi odpusti. Vsem se zahvali za dobrote. Priporoča se v molitev vseh vernih duš, a dušo zroči v roke Bogi. Tak gučijo, mislijo i delajo svetniki. Ludovik Neki je živo kak svetnik. On je pelda katoličanskim doktoram. Daj Bog, ka njegova svetost zasije kem prvele v lepoti nadnaravnih čud.

CERKVENI - GLASI.

J. KONTAR

Starišje! Obračamo se na tiste, ki deco ščejo dati šolariti. Gledajte, ka je ne bote kamšté djali. Či Vam pridejo med božne pajdaše, bodo vaši tudi zgubljeni. Dajte je v naš domači zavod Martinišče, gde bodo v vsakšem tali najbolje priskrbljeni Starišje! Dobra vzgoja je najbogša herbija, štero morete dati svojim sinom.

Vatikansko mesto. Neprijatele Sv. Oče šče ne srečala pamet. Velko bombo so nalekli v baziliko Sv. Petra. Na dobro srečo jo je eden žandar Sv. Oče na večar najšao v spovednici i jo je odnešeo v vatikanski park, gde je po noči eksploderala s takšov močjov, ka so na ednom kraji vatikanskih palač vsi glaži popokali.

V Rimi, v Italiji i po celom sveti je te dogodek zbüdo velko razburkanje.

Iskali so i so tudi najšli te nesrečne i zgublene ljudi, šteri so se takdaleč spozabili.

Španci so zamerili. Angleške velke novine „Times“ se približno etak izražajo od divjanja besnih španskih komunistov: „Deset nikaj vrednih razbijastih tepešov več napravi kak jezero mernih državlanov, šteri so ne vajeni sile i bitja. Vlada pa ma sveto dužnost, ka dobre i merne državlane brani — tudi či so to redovniki, ali pa redovne sestre. Dopustiti, ka besna menšina brezi straha divja, je znamenje državnoga ‚bankrota‘. Špancom se ne preveč vidila ta „brisača“ . . .

Turin. Sveti prt v šterom je bilo zavito Jezusovo tejšlo se hrani v Turini. Letošnje leto so te prt pokazali vernikom. Štatistika pravi, ka je bilo več kak dve milijoni obiskovalcov.

VSEBINA :

S sklenjenimi rokami . . .	Str. 1	Boža pomoč v velikoj nevarnosti	10
Okrožnica sv. Očo od preganjanja katoliške akcije v Italiji.	3	Mama Margeta	12
Ogenj ž nebe.	6	Mešna zveza Marije Pomočnice	14
Nebesa	8	Pobožnoga doktora življenje	15
		Cerkveni glasi.	16